

Erdély népe

A felvidékiek a katonáknál

(“Somogyország kellős közepében...” dallamára)

Szép Budavár tornya védelmében
Meggyulladt egy búcsúztató tűz.
Lajos Király és szeretett népe
Harcba mennek, és ez szomorú...

Ez a tűz most felragyog az égbe,
Tisztítja a magyarok szívét.
Feltölti az Isten erejével
S az erények, minden emberét.

Budavárnak nagyon hős a népe,
Jól vigyáznak rá a lovagok,
Ha meghalnak, felmennek az égbe
S ott ragyognak a szép csillagok.

Ha a király eltávozik tőlünk,
Itt marad a lángja, és az Úr
Megsegít a harcok sikerében
S áthat még az egeken is túl.

Ezután nem marad más, mint visszatérni a város szürke utcáira, s ott folytatni rendületlenül mindennapi harcunkat, csak hogy nem fegyvert markolunk meg, hanem csupasz szívünk-lelkünk meggazdagított erejét!
(ZK)

Szép élet, CSERKÉSZÉLET!

Kilátás a felvidéki toronyból épített erőd) s mellette a főtér a tábori zászlókkal.

A hagyományos cserkész-táborei foglalkozások mellett a lovagkor “hétköznapijait” is felelevenítettük, azzal a céllal, hogy a 10 nap után minden apród (a cserkészek) lovaggá legyen avatva, miután - a lovagerényeket elérve - megérdemelték a nagy kitüntetést. Ezek a középkori hagyományok szerepeltek: királyi vásár, királyi harcos játékok, apród-torna, képes krónikák készítése, lovagképzés, túlélési gyakorlatok, háborús gyakorlatok... A Király végig felülvizsgálta a népét, és az ellátta őt tiszteletteljes ajándékokkal!

A királyi konyhában hatalmas volt a nyüzsgés, hisz nem is ment olyan könnyen a főzés a 100 fő fölötti csapat ellátására. De az első napok zürzavara után szép simán s ízletesen sikerült végig.

Nádor (Collia Alex) a két Várispánnal (Szeley Cynthi és Kerekes Marci)

Programtörzs b.-j.: Collia Alex, Csasztek Zsuzsi, Zólyomi Kati és Kesserű Gábor "Tosó"

Csendes magányban a Nádor (Collia Alex)

Jaj de fájl! - Papp Gábort kezeli Dr. Bund Zsuzsanna

Hungária, Cserkészház: táborzárás a zuhogó esőben!

Éljen Alex, a táborparancsnokunk!!!

Vidámság a táborban

Január 13-án három fiatal férfi tett cserkészfogadalmat az argentin Bartók Béla cscs. bensőséges kereteiben: Tóth Kristóf református lelkészünk (már igen szeretett barátunk is), Gáspár Gergő (Magyarországról, a hazai rögbi válogatott játékos) és Teszár Dávid (Magyarországról).

A táborvezetők hol altáboronként, hol közösen (egész tábor lakossága) folytak le; mindegyiknek meg volt a sajátos íze, varázsa... A záró közös táborűz adta meg a keretet a legmeghatóbb lovagavatásra, ill. az összes jelenlévő cserkészfogadalmára felújítására. Mellettünk, egy nagy hegyi vízesés énekelt szüntelen, mintha eskünk folytonosságát akarta volna jelképezni. Tűzgyújtáskor, lobogó fáklyákkal a kezükben mondták el a lovagok az erényeket és halkán énekeltek a

A Demes család

meglepett emberkör füleibe:

- becsületesség
- szolgálat
- segítőkészség
- testvériség
- önfegyelem
- természetvédelem
- engedelmesség
- derűlátás
- tisztaság
- bátorság
- takarékoság

A nyári táborban, téli öltözetben és eső alatt készül a kaja

Graul Mónika süti az almabundákat

A lovagavatás

Boldog cserkészcsoporthoz a San Martín de los Andes-i jubileumi tábor végén (lovag és apród öltözetben)

“Addig lesz külföldön magyar cserkészet, amíg lesznek magyarul tudó gyerekek, akik ismeretekre alapozott azonosságot éreznek a magyarsággal”
Dömötör Gábor cscst. (USA)
 Külföldi Magyar Cserkészszövetség Intézőbizottságának elnöke
 Beszélgetés Gábor bával a következő számunkban

LELKI SARKOCSKA

Néhány Buenos Aires-i, illetve jubileumi cserkész-táborei nap után szeretném vázolni az irántuk való érzéseimet. Öröm volt számomra látni és tapasztalni ennyi lelkes és öntudatos fiatal cserkészt, akik nemcsak szóval, hanem tettekkel és viselkedésükkel bizonyítják magyarságuk gyökereit. Bátran ki merem jelenteni, hogy elődeitek büszkének lehetnek rátok és ti magatok pedig önmagatokra! Azt hiszem, sok más országban élő magyarnak példakép lehettek.

Továbbra is őrizzék magyarságtukat és adjátok tovább e nemes célt és öntudatot a következő generációnak!

Vernarsky Laci cst. (Kanada), a “Király”

SZÉP ÉLETT, CSERKÉSZÉLETT

“A jubileumi tábor a felmérése a jelennek és tulajdonképpen erőgyűjtés a következő öt évre!”

(Némethyné, Kesserű Judit cscst. (USA) egy esős éjszaka után így tárta ki szívét)

Igen hangulatosan, állandóan esett... hideg is volt nagyon, amikor Judit kezébe adtam egy kis "riporter" magnót, azzal a kérelemmel, hogy még elutazása előtt, kérdéseim nyomásától felmentve, keressen egy magányos, nyugodt pillanatot és mondja el nekünk, mindnyájunknak, hogy teltek el azok a napok, amikor köztünk járkált a San Martin-i táborunk területén. Visszakaptam a kis készüléket, és kezemben mintha szíve keletkezett volna, mert melegen dobogott. Majd csupán kiirtam a hangszalagból, úgy, ahogy a 39-es csapat harmadik parancsnoka elmondta benyomásait, észrevételeit. Kérem, úgy olvassátok a szavakat, a gondolatokat, mintha bekukucskálhattok volna a "dörzsölt" cserkészvezető legszponatámban elmefuttatásába... Mindez a tábor 1. felére vonatkozik. (ZK)

Nagy öröm számomra, hogy eljöhettek ide, a Jubileumi táborba. Nem akartam kihagyni ezt az alkalmat, hogy megint találkozzak a régi, jó "csapatommal", és óriási öröm és óriási élmény számomra, hogy a táborban lehetek, nemcsak mert 120-an vagyunk együtt Argentínában, hanem mert jóformán a világ minden részéről jöttünk össze cserkészek: az Egyesült Államokból, Kanadából, Magyarországról, Pozsonyból (a szlovákiai Magyar cserkészszövetségtől) és Brazíliából egy sok tagú csoport, a mieink, az argentinai csapatokon kívül. Ez valami olyan óriási, lelkesítő élmény, hogy ki sem tudom fejteni. Az a tény, hogy mi (és én most itt ma úgy beszélek, hogy "mi", mint argentinok!) – szóval, hogy mi láthattuk vendégül a cserkésztestvéreinket, annak ellenére, hogy milyen nehézségek árán lehetett mindezt összehozni – hát mélyen megható. Teljesen tisztában vagyok azzal, hogy az itteni anyagi körülmények mellett nagyobb erőfeszítés ez annál, mint amit egyesek elbírnak, és azért nagy dolog az, hogy a kolónia társadalma és az intézményei hozzásegítettek – és így ez megvalósulhatott...

Az ötvenként világszerte megrendezett Jubileumi táboroknak nagyon sok célja van - de a legfőbb célja, azon túl, hogy visszatekintünk a múltba és "jubiláljunk", vagyis: hogy örüljünk az elmúlt évek eredményének, az, hogy együtt elértük ezt az újabb öt évet, és virágoznak a csapatok! Másik nagy célja természetesen a találkozás, az egymás megismerése, a meglátása annak, hogy nemcsak kis csoportokban élünk, hanem a felmérése annak, hogy másutt a világon is vannak cserkészek, csapatok, amelyek ugyanazokkal a gondokkal, örömeikkel ugyanazt éneklék, ugyanazok a szokásaik, mint itt, nekünk. Mindez egy 12 éves cserkésznek egy hatalmas felfedezés! A jubileumi tábor a felmérése a jelennek és tulajdonképpen erőgyűjtés a következő öt évre!

Egy ilyen tábor, mint a mostani ahol vagyunk, egy csoda: paradicsomszerű helyen (ahol ugyan sokat esik), de valahogy a természet magával ragad és mindenben átsegít

bennünket... egy olyan hatalmas erőgyűjtés ez számunkra, hogy nagyon sok optimizmussal látom a cserkészletünk jövőjét!

A legnagyobb élmény számomra viszont talán az volt, hogy itt viszontláthattam az én csapatparancsnokságom alatt működő cserkészeket: lányokat, akik most ott főznek és dolgoznak, és mindenüket beleadják abba, hogy a fiataloknak ez a tábor szép legyen. Tehát itt három cserkészgeneráció együtt dolgozik, együtt ázik, együtt fázik, együtt örül, együtt énekel, és ez olyan természetesen zajlik le. A kicsinyeink is rájönnek, hogy van támaszuk, mert az előttük való cserkésznemzedékek velük vannak és támogatják őket! Ezt látják itt a táborban! Ez nagyon sok erőt ad és nagyon sokat jelent! Beszéltem a parancsnokokkal: örömmel vannak itt. Hálával fogadták azt, hogy mi itt vagyunk. Azért meg kell mondjam neked Zóka, hogy ha többen jöttek volna, az nagyon segített volna a táboron, mert itt a programtörzs erején felül dolgozik. És akkora gondokkal küzd, hogy hogyan tudna többet kihozni abból a keretből, ami felett rendelkezik, és hogyan ossza el az étrendet ahhoz, hogy kifusszon az összegből... Látom, hogyan számolgatnak Trixiék... ha többen lennének, a törzs több időt tudna szentelni nemcsak az ilyen gondokra, hanem arra, hogy a gyerekek programjaiban is részt vehessen. Alig a kezdet után eláztunk, és sárban úszunk, és hideg van, hideg, hideg, de tudom, hogy máris derül ki az ég és ez az elkövetkező második része a tábornak egész biztos elfeledtetni ezt a fázást!

b.-j.: hátul: Mazzoleni Zsuzsi, Bund Zsuzsi, Némethyné Kesserű Judit, Egey Judit, Graul Trixi; elől: Miskolczy Dóra, Csasztek Zsuzsi, Graul Mónika, Zólyomi Kati

Ilyen gyönyörű táborhelyen, mint ez a San Martin-i én még soha nem táboroztam: amelyik ennyire tökéletes lenne, ennyire a természet által megáldott vidék, patak, vízesés, erdő, hegy és teljes, teljes elszigeteltség... Úgy táboroznak most itt a cserkészek, mint mi 35-40 évvel ezelőtt: a legvagányabb cserkészet folyik itt, és ezt fogom magammal vinni Észak-Amerikába, és ezt el fogom mesélni.

Búcsúzásul csak annyit szeretnék mondani, hogy remélem mindannyian itt találkozunk öt év múlva a következő, a 2011-es jubileumi táborban, és én megint régi cserkészeimmel táborozhatok. További jó munkát kívánok!

Fegyelmezett masírozás vidám énekszó mellett a laktanya felé - a katonák csodálatára!

portya – portya – portya

“Fel a hátizsákot, és tovább... de merre?... hisz nem volt út...”

A Jubi nem lett volna Jubi legalább egy izgalmas kaland nélkül!

Ha izgalomról, ill. izgulásról kell példázni, akkor indokolt ez a fiúcsoporthoz tartozó élményének elmesélése. Az őket visszavárók közt lévén annyit mondhatok, hogy hiába próbáltam szülőket, testvéreket nyugtatni, bevallom: én is meg voltam enyhén ijedve. Teltek az órák és ez az őr nem érkezett vissza a portyáról... Az ebéd utáni időpontból sötét este lett, és a fiúk csak nem érkeztek meg. Hiába játszottuk meg a lezser, magabiztos magatartást, mégis egy furcsa csend ereszkedett le az egész táborra.

De figyelj, mi történhet nyolc átlag 180 centi magas, izmos, fiatal, tapasztalt cserkészfiúval? Ugye semmi!? És akkor valaki megmondhatná miért nincsenek még itt? Nyugi, csak késnek, azért mégsem a sarokig mentek... Menjünk és keressük meg őket a katonákkal... Mindjárt itt lesznek... Biztos úton vannak, már itt közel járhatnak...

A tény az, hogy későn, az aggódók számára nagyon későn, átfagyva, vízesen, éhesen, Kesserű Gábor behozta mind a nyolcat - teljes épségben. A konyhasátor előtt zajlott le a megható fogadtatás és, végre, a lazítás is... De most mesélje el Bonapartian Dani, aki portyázott, aki vezette a kis embercsoportot, aki nyugodtan és mosollyal (akárcsak a többi hét is) tért haza a körülményes "hagyományosan hosszú gyalogló cserkészszokás" után (ZK):

Bonapartian Dani
öv. (Argentína)

„Elindultunk a portyánkra január 10-én. Nagy izgatottsággal, autóval, hajnali 2-kor. Kesserű Gábor elvitt minket az indulópontra, ami egy kemping volt. Ott, úgy 3 óra felé lefeküdtünk s tovább aludtunk reggel 9-10-ig. Aztán nekivágtunk a nagy gyaloglásnak! Több adatot érdeklődtünk meg a guardaparque-től, a helyes menetirányt, a követnivaló ösvényekről is kaptunk utasítást; azt mondták, hogy kb. három menetóra távolságra Playa Bonitara érkezhettünk (nagyon szép köves partú tó mentére). Az utat lejártuk nem egész két óra alatt, ott pihentünk vagy fél órát-negyven percet, mert úgy mondták, hogy utána, a második megállóig, ahol aludni fogunk, kb. négy-hat óra menet van még. Szóval úgy gondoltuk, hogy megérdemljük a kis pihenést. Elindultunk, és máris ott volt az első akadály: egy "kis" patak "ami megnőtt" (sic). Már három évvel ezelőtt lejártuk ugyanezt az utat, és akkoriban csak térdig ért a víz; most pedig derékig, és nagy sodrással. Két holland turistával is találkozottunk, akik azt javasolták, hogy nagyon készüljünk fel, mert nagyon "nehéz" lesz a talaj. De hát, mi ugye cserkészek vagyunk! És továbbmentünk! Nagy izgulás: hogy megyünk át a felduzzadt folyón? Végül is mindenki jó vizes lett, de átértünk, és "megint pihenni kellett egy kicsit". Utána kettészakadt az út. Ha rövidíteni akart az ember, a jobboldali ösvényre kellett térni. Azon mentünk hát. Még a guardaparque mondta, hogy úgy meg kell várni a másfél óra után "eltűnik" az ösvény. Így is volt: előttünk "sivatagszerűség", ahol csak rövid fű és semmi más... körülöttünk csak hegyek... az egyik patakhoz érkeztünk, amin ugyancsak át kellett menni. Ez is meg volt duzzadva... de a másik oldalán már nem volt ösvény, amit követni lehetett volna. Nem izgultunk különösen. Leültünk ebédelni, finomat, a hangyák mellett, aludtunk még utána is egy keveset, majd fel a hátizsákot, és tovább... de merre?... hisz nem volt út... Gáspár Gergővel (Magyarország) felmáztunk a hegyoldalra jobb kilátást keresve. Onnan megláttunk egy távolabb eső utat, szélesebbet, és úgy döntöttük, arra megyünk. Folytak közben a komolyabb tárgyalások, hiszen már jó három óraja gyalogoltunk, s már két óra késéssel jártunk. Grabner Pisti öv. (Argentína) azt javasolta: Emberek, az lenne a legcélszerűbb, ha visszamegyünk. Lehurrogtuk! Dehogy! Tovább megyünk, ha már eddig eljöttünk! Még nem is keltünk át a folyón, mikor hirtelen egy meredek kis szakadék után ismét ott az ösvény! S azon a helyen, a folyó másik oldalán látszott is az út folytatása! Újra jó vízesen, már úgy három óra késéssel... és még a fele távolságot sem jártuk le. Délután

négy óra volt. Még két folyócska-patak "átugrálása" után, lassan kezdett sötétedni. Már izgultunk, fáradtak voltunk, fel-le a hegyoldalokon, úgy meg-megálltunk 20 perccel, és - mondhatom egy kicsit untuk is az egészet. Mert hiszen mikor fogunk végre megérkezni a megállapodott helyre? Tovább egyenesen... Lovrics "Csicso" öv. és Zaha Tamás öv. (Argentína) emlékeztek még a környékre, felismertek egy vízesést, egy óriási nagy fát is. Szóval állítólag jó irányban gyalogoltunk... libasorban haladtunk egy keskeny 50 centis ösvénykén, amikor az első tag a sorban nagyot kiáltott. A hangos méltatlankodás egy újabb patakot jelentett! Végül, az volt a kód: felkiáltás: megint víz! Megérkeztünk Rincón de los Pinos-ra (kis faházikó a hegyek kellős közepén) és meglepődve azt halljuk, hogy kiáltanak felénk... (egy női hang). Két pár, sátrak, éppen főznek. Mi is sátrat vertünk, rőzsét szedtünk meg vizet a vacsoránk készítéséhez (rizst). A sátorozók felajánlották tüzüket, megháláltuk, vacsoráztunk és lefeküdtünk aludni. Másnap reggel 8-kor keltünk, hogy 9-kor el is indulhassunk. Reggeli után még fát aprítottunk az ott lévőknél, és ők megkérték, hogy adjuk el nekik a maradék ennivalónkat. Oda is adtuk a kenőmájast és a lekvárunkat, de pénzt nem fogadtunk el érte. Kikérdezték minket, hogy honnan jövünk s merre megyünk. Mikor azt mondtuk "Laguna Verde" - kegyetlenül megdöbbenek, hogy mennyit vagyunk képesek gyalogolni s milyen kevés idő alatt. Pedig mi úgy tudtuk, csak négy óra gyaloglás vár ránk... Megint keresni kellett az újabb ösvényt, mert sehol sem volt.

A portyázók egy része a vulkánporban

Mivel nyolcan voltunk az őrben, "gereblyéztük" a környéket, hogy talán így könnyebben rátalálunk az útra. De nem sikerült. Bokrok közt haladtunk, s a könyvecskénk szerint (amit még a vezetőinktől kaptunk) egy valamilyen óriás araucaria-t illeti volna megtalálni, de a környék tele volt ilyen fákkal, és ismét el voltunk késve, pedig egyre vártak minket. Újra a sok erdő, a sok "vizes" patakátugrálás, egész addig, amíg egy patak másik oldalán teljesen megváltozott a táj: tágas szénsivatag előtt álltunk (megkövesedett tufa vulkánpor sivatag). Perceken belül a hőmérséklet is más lett: hideg! Felhúztunk magunkra, amit csak lehetett. És már délután három óra volt. A hely gyönyörű szép volt. Minden fekete volt, sehol az út, de azért tudtuk, sejtettük az irányt. Fúj a szél... közel két órán keresztül jártuk a sivatagunkat. Már nem gyalogoltunk egyszerre, az őr inkább kettes-hármas csoportokra szakadt, hátrébb jöttek a lassúbbak, fáradtabbak, elől pedig akik már egyszer lejárták mindezt és irányítottak minket. Lassan vége lett a fekete területnek, szebb lett a táj, zöldebb, s egy kijelölt úthoz érkeztünk, aztán a távolban

folyt. a köv. oldalon

PORTYA... folyt. az előző oldalról

fénylött valami: Tamás felkiált: az a tó, he! Laguna Verde. Óriási nagy! S még nagyon messze volt s már hat óra körül... az utunk egyenesen levezetett a tó széléhez, de se part, se semmi, hanem a nagy víz. Sípoltunk, kiabáltunk, de sehol senki, a nagy csenden kívül nem várt minket egy lélek se. Visszagyalogoltunk az úton, és megtaláltunk egy eltérőt, amit az előbb nem is vettünk észre: ez vezetett el végül is a híres kempinghez. Ott sem várt minket senki. Zárva volt minden. Fáztunk. Valami ételmaradékot megettünk, elkezdett esni az eső. Nagyon hideg volt, már egy darab száraz ruhánk sem volt. Kesserű Gábor sehol. Aztán mégis megjött, és alighogy leeresztette az autó ablakát, azt harsogta: hát ti hol voltatok??! Gábor mondta, hogy ő már délben egykor ott volt és hatig várt ránk. Amikor végre visszaérkeztünk a táborhelyre, a bejáratnál a katoná szölt Gábornak, hogy akkor felfüggeszti a keresést...

Furcsa érzés volt: nem is fogtuk fel, hogy ennyire aggódtak értünk. Amikor beérkeztünk a táborhelyre, mindenki (főleg szülők - testvérek - barátok) várt minket: hol voltatok? Öleltek, simogattak, de a legjobb az volt, hogy amikor felmentünk altáborunkba, egészen "fontosaknak" éreztük magunkat! De valójában az az érzés volt bennünk: jó tudni, hogy aggódtak értünk! Kaptunk száraz ruhát, kaját, és kényeztettek minket néhány percig... - Hát ez volt, és szerencsére része lehettem!" (B. Dani)

... Nyolc fiú együtt a nehézségekkel, különböző véleményeikkel, más-más országból - mégis élvezték, áthidalták a nehezét, és úgy maradt bennük az átélt élmény, mint "isteni", "szuper", felejthetetlen!

Kik voltak? Aki elmesélte, Bonapartian Dani (Argentína), Gáspár Gergő és Teszár Dávid (Magyarország), Zaha Tamás, Lovrics Jancsi "Csicsó" és Grabner Pisti (Argentína), Dénes Gusztó és Kiss Tomi, (Brazília).

Hogyan látta egy, a Rotary-programmal itt-tartózkodó magyar fiú a JUBITÁBORT? Gáspár Gergő először életében került egyenes kapcsolatba a cserkészmozgalommal. Ime beszámolója:

A tábor előtt nem ismertem senkit csak Teszár Dávidot (Rotary-s fiú Buenos Airesben), de vele is csak e-mailen beszéltem, előben meg sohasem találkoztunk - tehát egy számomra teljesen ismeretlen társaságba csöppentem bele... A srácok nagyon könnyen befogadtak, így könnyen ment a beilleszkedés! Ez alatt a 10 nap alatt nagyon sok mindent megtanítottak nekem a többiek: a cserkészetről, a fafaragásról és egyéb dolgokról!

Nagyon tetszett, hogy önállóan kellett megoldanunk a dolgokat. Nekünk csak kiadták a feladatokat, és fel kellett találnunk magunkat. Például: sátorfelállítás, táskatartó készítés, stb...

A programok hihetetlenül jók voltak és nagyon élveztem. A kedvencem a vasárnapi vásár volt, amikor venni és eladni kellett mindenfélét! Azonban a tábor fénypontja számomra a portya volt... Gyönyörű szép helyeken jártunk és nagyon elfáradtunk. Az alatt a két nap alatt a két órs nagyon összerázódott.

Az estéknél táborítúzek fantasztikusak voltak. Nagyon meglepődtem, hogy mennyi népdalt tudtok! Mi Magyarországon is tanulunk rengeteget, de ti sokkal többet tudtok!

Nem gondoltam volna, hogy cserkészzé fogtok avatni, ezen nagyon meglepődtem! De nagyon örülök és megtisztelve érzem magam, hogy most már közetek tartozom! A tábor alatt rengeteg barátot szereztem és remélem, hogy fenn is tudjuk tartani a kapcsolatot!

Csodálatos 10 napot töltöttem el veletek és remélem, hogy majd később vissza tudok jönni Argentínába és újra cserkészkedhetek veletek! Mindent köszönök:

Gáspár Gergő (Mendoza)

Köztudomású, hogy az Ispánki házaspár 6 hónapot töltött köztünk. Zsuzsa asszony volt az óvó néni a ZIK óvodában. Magyarországra való visszatérésük után ez az első levele:

KEDVES, DRÁGA BARÁTAINK!

Mindenkinek nagyon boldog, békés, eredményekben gazdag, egészségben teljes új esztendő kívánok mindkettőnk nevében!

Ezt a levelemet most egyszerre nagyon sok mindenkinek küldöm, sűrű bocsánatkéréssel. Nincs igazán melegségem arra, hogy miért nem írtam eddig, de akit elértem, annál telefonon jelentkeztem.

A szívünk csücskét és csomagjaink egy részét Argentínában hagytuk háza. Meséltük, hogy itthon meglehetősen kis lakásban / 49 m2 / lakunk. Bizony, a tágasság után nehéz volt visszaszokni a szűköségbe. Nagyon jó volt az itthoni kedves ismerősökkel újra találkozni, s az élményeinket elmesélni nekik. Mindkét gyermekünk sok szeretettel vesz körül mindig bennünket azóta is, nagyon büszkék ránk. Örülnek annak is, hogy nagyon picikét ugyan, de megismerhettek, találkozhattak veletek. Sokszor emlegetünk mindenkit.

Hallomásból tudom, hogy ott már jó meleg nyár van mostanában. Itthon meg időnként egy „kis” tél is előfordul mostanában... Szokásunkhoz híven itthon is sokat járunk sétálni, kirándulni. Ezen kívül Gyula minden másnap a telkünkön tesz-vesz, én meg hetente két alkalommal járok el dolgozni. Tehát itthon sincs időnk unatkozni.

Ígérem, mindenkinek külön-külön fogok írni hamarosan.

Addig is nagyon sok szeretettel ölelünk Mindenkit Zsuzsa és Gyula

A BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM
140 nap hiányzik a DÉL-AMERIKAI MAGYAR NÉPTÁNC TALÁLKOZÓIG!
VIII. Dél-Amerikai Magyar Néptánc Találkozó 2006 júliusában,
Buenos Aires, ARGENTÍNA

Petőfi Sándor (1848. január)
MINEK NEVEZZELEK?

Minek nevezzelek,
 Ha a merengés alkonyában
 Szép szemeidnek esti-csillagát
 Bámulva nézik szemeim,
 Mikéntha most látnák először...
 E csillagot,
 Amelynek mindenik sugára
 A szerelemnek egy patakja,
 Mely lelkem tengerébe foly -
 Minek nevezzelek?

Minek nevezzelek,
 Ha rám röpted
 Tekinteted,
 Ezt a szelíd galambot,
 Amelynek minden tolla
 A békesség egy olajága,
 S amelynek érintése oly jó!
 Mert lágyabb a selyemnél
 S a bölcső vánkosánál -
 Minek nevezzelek?

Minek nevezzelek,
 Ha megzendülnek hangjaid,
 E hangok, melyeket ha
 hallanának,
 A száraz téli fák,
 Zöld lombokat bocsátanának
 Azt gondolván,
 Hogy itt már a tavasz,
 Az ő régen várt megváltójok,
 Mert énekel a csalogany -
 Minek nevezzelek?

Minek nevezzelek,
 Ha ajkaimhoz ér
 Ajkadnak lángoló rubintköve,
 S a csók tüzeiben összeolvad
 lelkünk,
 Mint hajnaltól a nappal és az éj,
 S eltűn előlem a világ,
 Eltűn előlem az idő,
 S minden rejtélyes üdvességeit
 Árasztja rám az örökkévalóság -
 Minek nevezzelek?

Minek nevezzelek?
 Boldogságomnak édesanyja,
 Egy égberrontott képzelet
 Tündérleánya,
 Legvakmerőbb reményimet
 Megszégyenítő ragyogó valóság,
 Lelkemnek egyedüli
 De egy világnál többet érő kincse,
 Édes szép ifjú hitvesem,
 Minek nevezzelek?

Áprilisi lapzártá március 10!

4711-1242 amagyarhirlap@yahoo.com

AZ ESEMÉNYNAPTART
 LÁSD A SPANYOL RÉSZ UTOLSÓ
 OLDALÁN (SP IV)

**SZEMELVÉNYEK A HUNGÁRIA (HKK)
 KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL**

(... amelyek közt még a HUFI-olvasók is találhatnak
 inyükre valót!) Hivatalos órák: Péntekenként 19 - 21 óra

SZEMELVÉNYEK

- 5140. Wass Albert: Vérben és viharban - Egyedül a világ ellen (Kisregények)
- 5141. Wass Albert: Valaki tévedett 1945-1950
- 5142. Wass Albert: Tavak és erdők könyve - Mesék
- 5143. Wass Albert: Rézkígyó - Hagyaték
- 5144. Wass Albert: A titokzatos őzbak - Történetek egy ember életéből
- 5145. Wass Albert: Életmű - Bibliográfia 1923-2003. Összeállította: Balázs Ildikó
- 5146. Mc.Bain, Ed: Tíz plusz egy
- 5147. Quintana, Manuel José: Francisco Pizarro
- 5148. Orbók Attila: Erdély mosolya - Az erdélyi humor gyöngyszemeinek gyűjteménye
- 5149. Wass Albert: Karácsonyi üzenetek - A temető megindul
- 5150. Wass Albert: Magukrahagyottak
- 5151. Wass Albert: Minden verse
- 5152. Slesar, Henry: A szürke flanelköpeny
- 5153. Alex, Joe: A labirintus úrnője
- 5154. Wass Albert: Elvások a veres csillag
- 5155. Hering József: Csurka szoknyás radikalizmusa (a MIÉP a pe-reputty markában)
- 5156. Szekeres Szabolcs: Gyerekek 1996-2003
- 5157. Botos László: Trianoni szemelvények

VIDEOKAZETTÁK:

- VK-320 Különös házasság (Mikszáth Kálmán regénye. 1950, fekete-fehér) Beszélő köntös (Mikszáth Kálmán regénye. Színes) Páger Antal, Detre Anna, Iglódi István és mások
- VK-321 A betörés nagymesterei - Bernard Girardeau, Gérard Danvin - színes krimi Zsuzsi kisasszony (zene: Kálmán Imre, szöveg: Bródy Miksa és Martos Ferenc) Operettbohózat fekete-fehér
- VK-322 Obras Mastras (Colecciones en Budapest y Szentendre) spanyol szöveg
- VK-323 Forgószinpad (Noel Coward) Előadja: Budapesti Kamaraszínház fekete-fehér - Táncverseny (részlet)
- VK-324 A Hídember (Széchenyi István élete) Eperjes Károly, Irina Lascina és mások

ZIKSZÍNHÁZ HÍREI 2006

Már nagyon közeledik! Nehogy lemaradj!

KALPAKIAN

DESDE 1922

VIAMONTE 777 - PATIO BULLRICH
 UNICENTER - BUENOS AIRES DESIGN
 - PLANTA INDUSTRIAL LA RIOJA -
 OUTLET: VIAMONTE 700
 KALPASERVICE: 4394-6400
 TELÉFONOS: 4394-1285 / 4393-6023

Av. Pte. Tte. Gral. J.D. Perón 2160
 (1646) SAN FERNANDO
 Prov. de Buenos Aires - Argentina
 Tel.: (54-11) 4744-2771 Fax: (5411) 4746-1779
 E-mail: turul@arnet.com.ar